

MOST ARRÓL MESÉLEK,

AMIKOR MAMI MEGMÉRGEZETT MINKET, ÉS VÉGRE JÓL KIALUDTA MAGÁT

Sári vagyok, de mindenki csak Sibinek hív. A Mami néha még hozzáteszi, hogy Locsi-fecsi, mert szerinte be nem áll a szám. A Papi szerint csak mindenről megvan a saját véleményem és ez jó, bár nem ártana, ha néha a másokét is meghallgatnám, mert lehet, hogy ők is mondanak érdekes dolgokat.

A habosbaboskávésütörtököt a Mami pont ezért találta ki. Kiderült, hogy csütörtök délutánként ő is ráér, és Öcsivel nekünk sincs semmi halaszthatatlanul fontos dolgunk, és így már ebéd után haza tud hozni bennünket. És akkor végre van időnk egy kis odafigyelős beszélgetésre, amikor arról mesélünk egymásnak, amiről szeretnénk, meg rágcsálunk, meg kávézunk. És közben azt játszhatjuk, hogy meghalljuk, amit a másik

mond, ami külön jó, mert a Mami szerint az odafigyelés egy olyan szokás, amit nem könnyű ugyan megtanulni, de ha mégis sikerül, felnőtt korunkban sem kell feltétlenül abbahagynunk. Nyugodtan csinálhatjuk tovább, akkor is, amikor megnövünk. És habos kávé meg rágcsa mellett tényleg sokkal könnyebb gyakorolni az ilyesmit.

A Mami azt remélte, hogy így legalább csütörtökönként meg tudjuk beszélni a dolgokat estig, hogy amikor a Papi hazaér, akkor esetleg néha ő is szóhoz juthat majd, de igazából sajnos soha nem ez történik, mert amikor a Papi hazaér, neki is el kell mondanunk mindent, mert azt nagyon nem szeretnénk, hogyha valamiből véletlenül kimaradna. És akkor Öcsi kitalálta, hogy a felnőtteknek úgysem kell olyan korán lefeküdni, mint nekünk, a Papi talán próbálkozhatna azzal, hogy akkor mondja el, amit szeretne, amikor mi már alszunk.

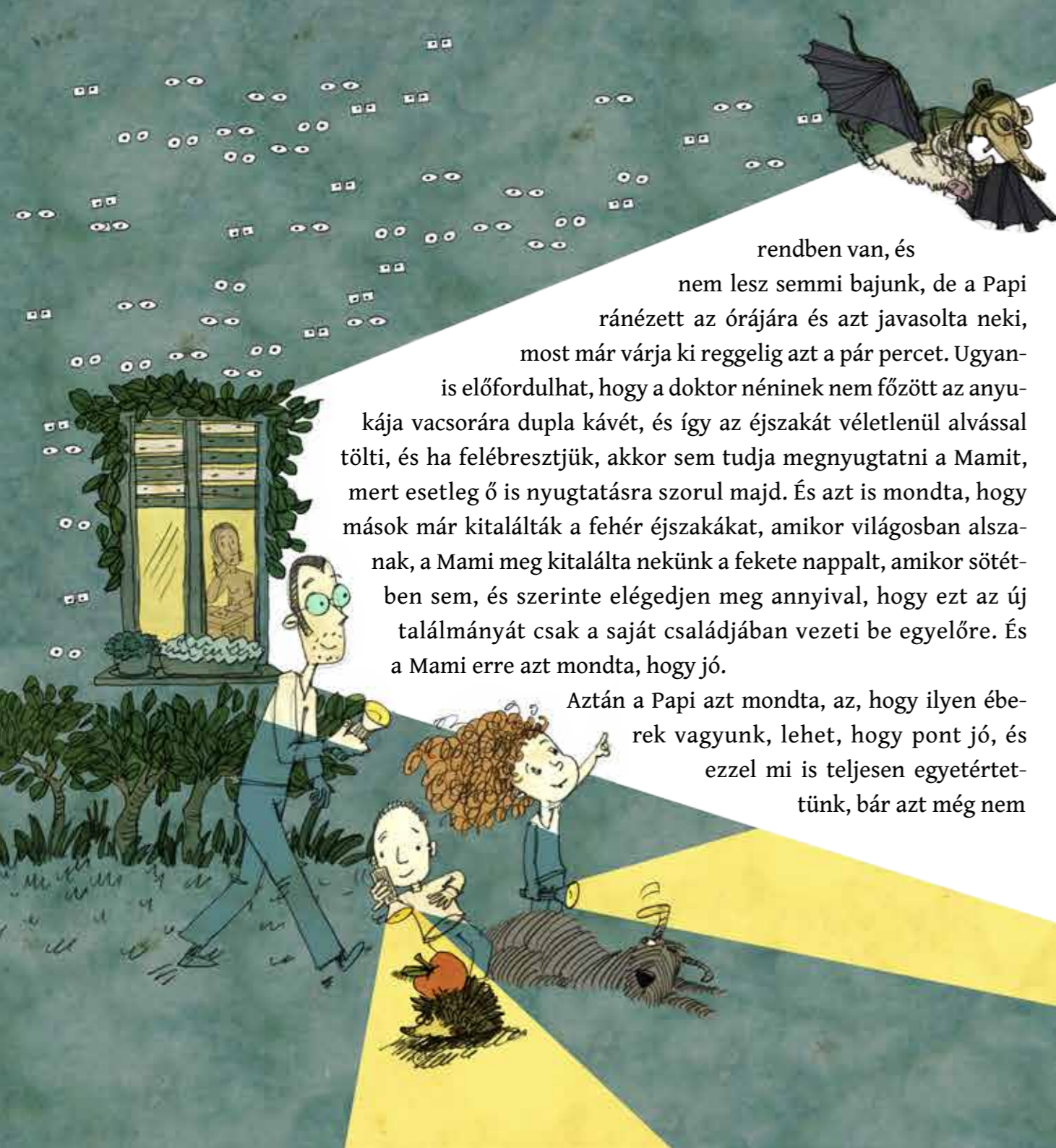
És akkor a Papi ránézett a Mamira, elmosolyodott és azt mondta, hogy vele olyan érdekes dolgok úgysem szoktak történni, mint velünk, és azt ráér elmondani akkor is, amikor mi már felnőtünk. És akkor mind megnyugodtunk, hogy a Papi ilyen ügyesen megoldotta ezt a dolgot is.

A habos kávé mindannyiunk kedvence. A Mamié is, de ő felnőtt kávét iszik, ami kívülről ugyan pont úgy néz ki, mint a gyerekkávé, de belülről meg pont nem olyan, mert koffein van benne, ami olyan anyag, amitől mindenki zizi lesz, csak a felnőttek egy kicsit jobban viselik ezt.

Azon a habosbaboskávésütörtökön, amiről most mesélni szeretnék, először is jól meghallgattuk egymást, aztán megsétáltattuk a kutyasokat, megvacsoráztunk, megfürödtünk, megmostuk a fogunkat, lefeküdtünk és a Papa elkezdett mesét olvasni. Jó kis mesék voltak, és annyira beléjük feledkeztünk, hogy már az ötödiknél tartottunk, amikor észrevettük, hogy még nem alszunk, és álmosak sem vagyunk, és eddig ezt nem így csináltuk. Ezen nagyon elcsodálkoztunk, úgyhogy a Papa rögtön neki is fogott kinyomozni, hogy hogy lehet ez. Kikérdezte mi történt egész nap, mit ettünk, mit ittunk, mit láttunk, majd hívta a Mamit. Együtt kezdtek el azon tanakodni, hogy most ilyenkor mi van. A Mami sorolta a napi programot, a Papa bólogatott – aztán a Mami egy nagyot ásított és azt mondta: „jaj, azt hiszem, tudom, mi történt.” És akkor már mi is sejtettük, hogy azért nem alszunk, mert a Mami, aki annyira aggódott azon, hogy össze ne keverje a felnőtt és a gyerekkávét, hogy külön szekrényben tartotta őket, ma túlvigyázta magát és felcserélte a kettőt. Így került a mi nagy bögre habos kávénkba egy egész csomó zizi koffein.

Akkor a Mami nagyon kétségbe esett és azt mondta, azonnal felhívja a doktor néninket, mert csak ő tudja megnyugtatni, hogy minden

rendben van, és nem lesz semmi bajunk, de a Papi ránézett az órájára és azt javasolta neki, most már várja ki reggelig azt a pár percet. Ugyanis előfordulhat, hogy a doktor néninek nem főzött az anyukája vacsorára dupla kávé, és így az éjszakát véletlenül alvással tölti, és ha felébresztjük, akkor sem tudja megnyugtatni a Mamit, mert esetleg ő is nyugtatásra szorul majd. És azt is mondta, hogy mások már kitalálták a fehér éjszakákat, amikor világosban alsznak, a Mami meg kitalálta nekünk a fekete nappalt, amikor sötétben sem, és szerinte elégedjen meg annyival, hogy ezt az új találmányát csak a saját családjában vezeti be egyelőre. És a Mami erre azt mondta, hogy jó.

Aztán a Papi azt mondta, az, hogy ilyen éberek vagyunk, lehet, hogy pont jó, és ezzel mi is teljesen egyetértünk, bár azt még nem

tudtuk, hogy mire. De akkor kiderült, hogy lehetnének ügyeletes éjszakai rendfenntartó erők, mert azt is megtudtuk a Papitól, hogy a rendfenntartó erők olyanok, mint a Mami, csak míg ő kerítésen belül működik, és főleg nappal, ők szerencsés esetben a kerítésen kívül, és éjszaka is, és ez pont nekünk való, mert ott fő az éberség, ami nálunk most éppen megvan. És azt javasolta, hogy mivel a Mami nappali szolgálaton volt, most pihenjen le, mert a tisztánlátását úgyis elhomályosítja az a két bögre gyerekkávé, amit napközben magába döntött, úgyhogy sajnos semmi hasznát nem tudjuk venni. És a Mami erre azt mondta, hogy jó.

Mi pedig zoknit és cipőt húztunk – a pizsi maradhatott, mert a Papi szerint erre melegben nincs külön szabály a rendfenntartásban. Kaptunk egy-egy fejlámpát a fejünkre, és elindultunk.

Mondhatom, éjszaka minden nagyon különbözik attól, ahogy megszoktuk, még a saját kertünkben is. Megnéztük a nagy keresztspók hálóját, amit a mogyoróbokorra feszített ki. Ott üldögélt a közepén, dagadó potrohkal várta a következő fogást és látszott rajta, hogy nagyon elégedett az esti rovarforgalommal, és hogy nála minden rendben. Nem is kellett megkérdeznünk.

Leellenőriztük Ernát és Ernőt – a teknőseinket, akik a jázminbokor alatt durmoltak, ahogy az teknősnél éjjelente szokás.

Utánanéztünk a kutyusainknak, ők is békésen aludtak mind. Papa azt javasolta szóljunk majd a Maminak, hogy ezentúl a kávé a kutyusok kapják, mert szerinte praktikus lenne, ha inkább ők őriznék éjjel a házat, mi pedig aludnánk.

És akkor hirtelen elrepült a fejünk mellett valami, és nagyon gyorsan csapkodott a szárnyaival, és megtudtuk, hogy a padlásunkra

